

Sygn. akt I C 305/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Sławomir Lewandowski**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Beata Szymańska

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2019 r.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S. A. z siedzibą we W.

przeciwko E. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej E. B. na rzecz powoda (...) Bank (...) S. A. z

siedzibą we W. kwotę 11001,30 zł. (jedenastu tysięcy jeden złotych i trzydziestu

groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP

rocznie od kwoty 10020,10 zł. (dziesięciu tysięcy dwudziestu złotych i dziesięciu groszy),

lecz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, od dnia 24 grudnia 2016 r. do dnia

zapłaty.

2. przyznaje kuratorowi procesowemu A. D. kwotę 200 (dwustu) zł. z tytułu

wynagrodzenia za udział w sprawie.

3. zasądza od pozwanej E. B. na rzecz powoda (...) Bank (...) S. A. z

siedzibą we W. kwotę 771,69 zł. (siedmiuset siedemdziesięciu jeden złotych i

sześćdziesięciu dziewięciu groszy) z tytułu zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydziału Cywilnego w dniu 30 stycznia 2017 r. zażądał zasądzenia od pozwanej E. B. kwoty 11 001,30 zł. z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie od kwoty 10 020,10 zł., lecz nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia 24 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych. W uzasadnieniu swojego żądania pełnomocnik powoda wskazał, iż dnia 21 maja 2015 r. powód zawarł z pozwaną umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do spłaty zadłużenia zgodnie z harmonogramem spłaty. Pomimo wezwań i monitów pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty. Pełnomocnik powoda wskazał, iż po upływie terminu, do którego pozwana była zobowiązana uregulować zadłużenie, całość stała się wymagalna z dniem

27 listopada 2016 r. Powód przed skierowaniem sprawy na drogę sądową pismem z dnia 18 października 2016 r. wezwał pozwaną do zapłaty wymaganego zobowiązania. Wysłane wezwanie zostało doręczone pozwanej w sposób umożliwiający jego odbiór i zapoznanie się z jego treścią. Powód otrzymał bowiem potwierdzenie odbioru z dniem 28 października 2016 r. W związku z powyższym powód dochodzi należności w oparciu o zawartą umowę, a na wykazane w W. Książ Banku z dnia 23 grudnia 2016 r. należności składają: należność główna w kwocie 10 020,10 zł., odsetki w kwocie 491,20 zł. Pełnomocnik powoda wyjaśnił, iż w/w kwota odsetek stanowi różnicę pomiędzy sumą odsetek umownych w kwocie 1045,14 zł. naliczonych od dnia zawarcia umowy, tj. 21 maja 2015 r., i odsetek karnych w kwocie 174,88 zł., naliczonych od dnia 20 lipca 2015 r., a sumą odsetek zapłaconych przez pozwaną w kwocie 728,82 zł. (k. 1 - 3).

Postanowieniem z dnia 14 marca 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chełmnie I Wydziałowi Cywilnemu. (k. 4).

Pozwana E. B. podczas rozprawy w dniu 20 maja 2019 r. oświadczyła, iż zgadza się z dochodzoną przez powoda należnością. Ponadto wniosła o rozłożenie niniejszej należności na raty w wysokości 200,00 zł. miesięcznie. Wskazała, iż obecnie nie pracuje i utrzymuje się z zasiłku w wysokości 550,00 zł. (k. 78).

Pismem z dnia 10 czerwca 2019 r. powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. - w odpowiedzi na wezwanie Sądu - wskazał, iż z uwagi na dotychczasowy sposób wywiązywania się przez stronę pozwaną ze spłaty zobowiązania umownego, nie wyraża zgody na ustalenie ratalnego sposobu uregulowania zobowiązania. W uzasadnieniu podniósł, iż naruszyłoby to jego słuszny interes, jako wierzyciela, albowiem uregulowana w art. 320 k. p. c. dopuszczalność rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty powinna być uzasadniona jedynie szczególnymi przypadkami. Natomiast dotychczasowe zachowanie strony pozwanej względem obowiązku spłaty zobowiązania nie wskazuje, iż rozłożenie należności na raty urzeczywistni bądź usprawni odzyskanie przez wierzyciela zasądzonej kwoty. Nadto powód wskazał, iż kontaktował się ze stroną pozwaną celem ustalenia spłaty zobowiązania w ratach, jednak do dobrowolnej spłaty zobowiązania nie doszło. (k. 81).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 maja 2015 r. pomiędzy pozwaną E. B. a powodem (...) Bank (...) S. A. z siedzibą we W. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej nr (...) na okres od dnia 21 maja 2015 r. do dnia 20 listopada 2018 r. Na podstawie tej umowy Bank udzielił Pożyczkobiorcy pożyczki gotówkowej w kwocie 14 040,24 zł. Pożyczkobiorca zobowiązał się do terminowej spłaty pożyczki wraz z odsetkami w 42 ratach miesięcznych w wysokości 370,81 zł, płatnych do dnia 20 każdego miesiąca, począwszy od 20 czerwca 2015 r. W umowie ustalono, że oprocentowanie kredytu w stosunku rocznym jest oprocentowaniem stałym i wynosi 5,90 %, zaś oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego na dzień zawarcia umowy jest oprocentowaniem zmiennym i wynosi na dzień zawarcia umowy 10,00 %. Zgodnie z § 1 ust. 17 niniejszej umowy Bank, w razie opóźnienia Pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat, ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia

(dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 21.05.2015 r.

- k. 20 – 23)

Pismem z dnia 17 października 2016 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wypowiedział umowę pożyczki nr (...) z dnia 21 maja 2015 r. z 30 – dniowym okresem wypowiedzenia. W piśmie tym powód wskazał, iż wymagane należności na dzień 17 października 2016 r. wynoszą 12 265,48 zł., w tym: 525,28 zł. z tytułu odsetek od kapitału, 11 270,20 zł. z tytułu kapitału, 470,00 zł. z tytułu kosztów, opłat i prowizji.

(dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 17.10.2016 r. - k. 26)

Dnia 12 grudnia 2016 r. (...) Bank (...) S. A. z siedzibą we W. sporządził wyciąg z ksiąg Banku, z którego wynika, że na dzień sporządzenia wyciągu wymagalne zadłużenie E. B. z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) wynosi w sumie 11 001,30 zł., w tym: 10 020,10 zł. – należność główna, 491,20 zł. – odsetki za okres od dnia 21.05.2015 r. do dnia wystawienia wyciągu, tj. 12 grudnia 2016 r., 490,00 zł – koszty, opłaty i prowizje. Bank wskazał również, iż dalsze odsetki, które obciążają dłużnika od dnia następnego po dniu wystawienia niniejszego wyciągu do dnia zapłaty, obliczone od kwoty 10 020,10 zł naliczane będą według stałej stopy procentowej i obciążać będą dłużnika.

(dowód: wyciąg z ksiąg Banku z dnia 23.12.2016 r. - k. 19)

Pozwana E. B. w dniu zawarcia umowy pożyczki nr (...) pracowała w oparciu o umowę o pracę na czas określony w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C.. Z tytułu tej pracy otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 1 302,00 zł netto miesięcznie.

(dowód: oświadczenie pożyczkobiorcy - k. 23v)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda. Sąd uznał, za wiarygodne przedłożone dokumenty albowiem ich wiarygodność nie została zakwestionowana przez strony, a sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności czy prawdziwości.

Sąd zważył, że żądanie powoda znajduje swoją materialnoprawną podstawę w przepisach stanowiących o pożyczce, bowiem zgodnie z art. 720 § 1 k. c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2014 r., poz. 1662 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę pożyczki.

Sąd mając na uwadze, iż pozwana E. B. nie kwestionowała należności dochodzonej przez powoda, w punkcie 1 wyroku uwzględnił w całości żądanie powoda.

Zgodnie z art. 320 k. p. c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Celem tego przepisu jest umożliwienie realizacji wyroku bez potrzeby przeprowadzenia egzekucji. Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r., iż przepis art. 320 k.p.c. upoważnia sąd orzekający do wzięcia pod rozwagę przy wydawaniu wyroku, czy jego orzeczenie będzie mogło być wykonane bez potrzeby przeprowadzania egzekucji, zwłaszcza czy pozwany będzie w stanie spełnić zasądzone świadczenie jednorazowo. Przesłanką zastosowania tego przepisu jest ustalenie, że w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony; decydują o tym okoliczności konkretnej sprawy. W zasadzie chodzi o okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuację osobistą, majątkową, finansową, rodzinną, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzanego świadczenia. Przyjmuje się, że np. za zastosowaniem omawianego przepisu przemawia sytuacja, w której pozwany uznaje powództwo i podnosi, że nieuregulowanie długu jest spowodowane wyłącznie jego złą sytuacją majątkową (wyrok SN – Izba Cywilna z dnia 09.04.2015 r., sygn. II CKS (...), Legalis nr 1231752).

W ocenie Sądu, wnioski o rozłożenie zasądzonej należności nie zasługiwały na uwzględnienie. Pozwana wprawdzie wskazała, iż uznaje powództwo, a nieuregulowanie długu spowodowane było jej trudną sytuacją majątkową, to jednak propozycja pozwanej, zgodnie z którą Sąd miałby rozłożyć zasądzoną należność na raty w wysokości 200,00 zł miesięcznie, sprzeciwiałaby się interesowi wierzyciela. Sąd z możliwości rozłożenia zasądzanego świadczenia na raty korzysta wówczas, gdy z okoliczności sprawy wynika, że rozłożenie świadczenia na raty umożliwi zobowiązanemu wywiązanie się z zobowiązania w możliwym do przyjęcia przez wierzyciela terminie. Uwzględnienie wniosku

dłużnika jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. W przeciwnym razie bowiem ani on sam nie odczuje ulgi, ani wierzyciel nie zostanie należycie zaspokojony, a wszystko zakończy się i tak postępowaniem egzekucyjnym (Wyrok SA w Warszawie z dnia 06.08.2018 r., sygn. (...), LEX nr 2545205).

W punkcie 2 wyroku Sąd przyznał kuratorowi procesowemu A. D. wynagrodzenie za udział w sprawie w kwocie 200,00 zł., zgodnie z art. 9 pkt. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz. 785) w zw. z § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 536 z późn. zm.) w zw. z art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1184 z późn. zm.) w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.).

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III orzeczenia na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzać od pozwanej na rzecz powoda kwotę 771,69 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się: 551,00 złotych tytułem opłaty stosunkowej od pozwu, 17,00 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 3,69 zł. tytułem opłaty notarialnej, 200,00 zł. tytułem wynagrodzenia kuratora procesowego.